

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἰ' Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἐπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λειπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνει.
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν.
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ἑνα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἔδῳ συνδρομηταί — δὲν θά γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κα ονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιά δεκάρα.

Ἐξῆ τοῦ Ἰουνίου
καὶ σύναψις δανείου.

Ποῦντος ἐβδομῆντα ἓνα καὶ ἀκόμη ἑκτὸν,
προεόρτια μεγάλων ἐν Ἀγγλίᾳ τελετῶν.

Πράγματα συνειθισμένα καὶ κοινὰ καὶ τετριμμένα.

Φῶς φανερὰ ληστεύονται τὰ τόσα τελωνεῖα
μετὰ πατάγου καὶ βοῆς φωνάζ' ἡ κοινωνία.
Τὰ τελωνεῖα κλέβονται ἡμέρα μεσημέρι,
τὰ τελωνεῖα κλέβονται καὶ κτίζονται παλάτια,
τὰ τελωνεῖα κλέφτικο κατήντησαν λημέρι,
τὰ τελωνεῖα κλέβονται κι' ἀνοίξετε τὰ μάτια.

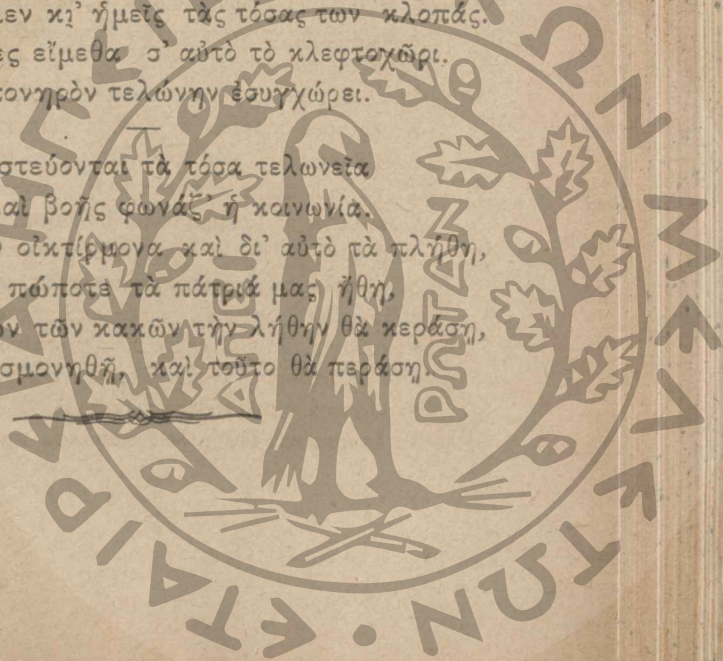
Ἵφόνει γαῦρον κεφαλὴν καὶ ἡ λαθρεμπορεία,
ἀλλ' ὅμως εἶναι παλαιὰ καὶ τοῦτο ἱστορία.
Μέσα 'στὴν τόση βρώμā μας, μέσα 'στὴν τόση λέρā,
αὐτὰ θαρρῶ πῶς πράγματα δὲν φαίνονται καινούρια,
αὐτὰ τὰ 'συνειθίσαμε, τὰ λέμε νύκτα 'μέρα,
καὶ ἄδικα ἐπήραμε γιὰ τοὺς τελῶνας φούρια.

Τὸ ἔθνος, δόξα τῷ θεῷ, δὲν ἔχει 'λίγα πλοῦτη,
κι' ἀφοῦ οἱ ἄλλοι κλέβουνε, ἄς κλέφουνε καὶ τοῦτοι.
Πῶς πρὸς τοὺς νόμους θέλετε ἀπὸ τελῶνας σέβας;
πῶς θέλετε νὰ κάθωνται χωρὶς μπουκιὰ 'στὸ στόμα;
δὲν τρέχει αἷμα Ἑλληνος καὶ εἰς αὐτῶν τὰς φλέβας;
δὲν ζοῦν κι' αὐτοὶ 'στὸ κλασικὸν τῶν Παρθενῶνων χῶμα;

Γιατὶ λοιπόν, παρακαλῶ, καὶ τοὺς τελῶνας πιανουν
καὶ τοὺς παιδεύουν ἄδικα καὶ ἀνακρίσεις κάνουν;
'Εδῶ, ποῦ ἄνθρωπος κανεῖς τὸν ἄλλον δὲν πιστεύει,
μοῦ φαίνεται παράξενο ἅμα κανεῖς δὲν κλέβη,
τὸ δὲ σουφρόνειν κάποτε κι' ἐν δήμῳ καὶ κατ' οἶκον
παντὸς γνησίου Ἑλληνος τὸ θεωρῶ καθήκον.

Ἀφῆτε τοὺς τελῶνας μας ἀμέσως ἐλευθέρους,
μουντζῶστε τὴν ἀνάκρισιν καὶ τὰς ἐπιτροπὰς,
κι' ἀφοῦ κι' ἐκεῖνοι συγχωροῦν τοὺς ὑποδεστέρους
ἄς συγχωρήσωμεν κι' ἡμεῖς τὰς τόσας τῶν κλοπὰς.
'Εν σῶμα πάντες εἴμεθα σ' αὐτὸ τὸ κλεφτοχῶρι.
καὶ ὁ θεὸς τὸν πονηρὸν τελῶνην ἐσυγχώρει.

Φῶς φανερὰ ληστεύονται τὰ τόσα τελωνεῖα
μετὰ πατάγου καὶ βοῆς φωνάζ' ἡ κοινωνία.
'Αλλ' ἄς φανοῦν οἰκτίρμονα καὶ δι' αὐτὸ τὰ πλῆθη,
μὴ λησμονῶμεν πώποτε τὰ πάτριά μας ἡθῆ,
κι' ὁ χρόνος ὅλων τῶν κακῶν τὴν λήθην θά κεράσῃ,
καὶ τοῦτο θά λησμονηθῇ, καὶ τοῦτο θά παράσῃ.

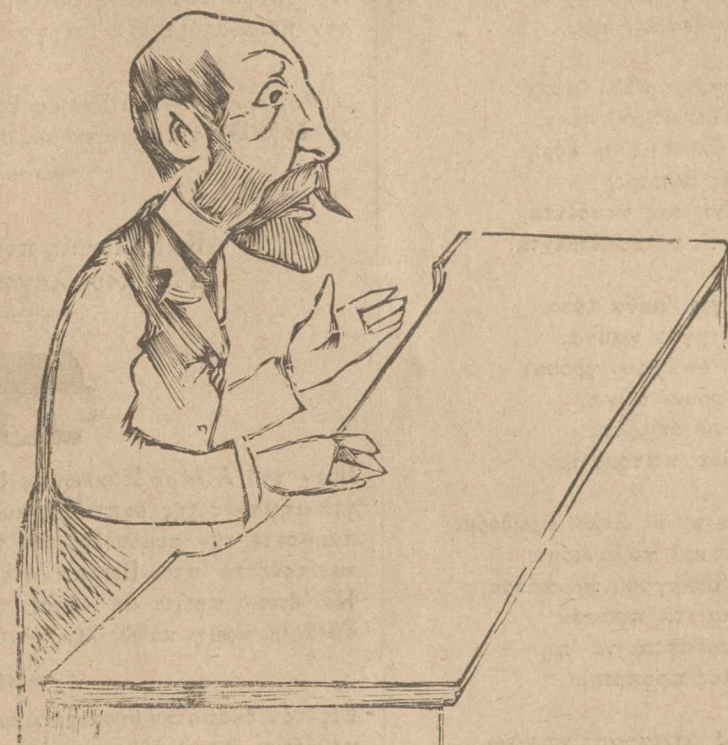

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ουαί υμίν, ὦ Γραμματεῖς κ' ὑποκριταὶ Τελῶναι, καὶ μάθετε πῶς ἄχυρα οἱ ἄνθρωποι δὲν τρῶνε. Ουαί υμίν, ποῦ γίνεσθε παχύτατοι ὡς χοῖροι, ποῦ καθαρό ἀφίνετε ἀπ' ἐξω τὸ ποτήρι καὶ ἀπὸ μέσα θρωμερὸν καὶ πλήρες ρυπαρείας Ουαί υμίν, ὦ ἀρχηγοὶ μεγάλης συμμορίας, ποῦ γίνονται 'στὰ χέρια σας τὰ Τελωνεῖα νίλα, ποῦ τὸ κουνούπι τρέμετε καὶ τρώτε τὴν καμήλα, ποῦ πάντα 'στὸν περὶπαιτὸ πηγαίνετε μ' ἀμάξι, ποῦ ἡ γυναῖκες σας φοροῦν βελλούδα καὶ μετάξι, ὅπου εἰς ὅλους ἐμπροστὰ σηκώνετε κεφάλι καὶ μὴ ἡμέρα ἐξαφνα φυτρώνετε μεγάλοι, ὅπου συνεταιρίζεσθε κρυφὰ μὲ τοὺς ἐμπόρους, μὲ μούτσους, μὲ βαρκάρηδες καὶ ἄλλους διαφόρους, ποῦ πέρνετε οἰκόπεδα κ' ἀμπέλια καὶ χωράφια, ποῦ γίνονται καὶ τ' ἀπαντὰ 'στὰ χέρια σας χρυσάφια. Ουαί υμίν, ὦ Γραμματεῖς κ' ὑποκριταὶ Τελῶναι, καὶ μάθετε πῶς ἄχυρα οἱ ἄνθρωποι δὲν τρῶνε. Ουαί υμίν, ποῦ ἔχετε τῆς ἀλεπούς τὰ μάτια, ὅπου περνάτε γιὰ φασκιαὶς τῆς τσόχας τὰ κομμάτια, ὅπου συχνὰ τὸ τουμπεκὶ περνάτε γιὰ σφουγγάρι, ποῦ κλέβετε μὲ σκοτινιὰ, μὲ ἥλιο καὶ φεγγάρι, ποῦ εἶναι τὰ βιβλία σας ὡς εἶδος τι σαλάτα καὶ μὲ γριφὸν σύμβολα καὶ ὑποπτα γεμάτα, ὅπου ἡ τράπεζα γιὰ σὰς ἀπλόνεται πλουσία, ποῦ ζῆτε καὶ 'πεθαίνετε δαπάνη δημοσίᾳ, ποῦ στέκεσθε ἀτάραχοι καὶ ἄφωνοι ὡς λίθοι χωρὶς ποτὲ νὰ τύπτετε τὰ μαρτωλὰ σας στὴ θῆη καθὼς 'στὸ Εὐαγγέλιον ἐκεῖνος ὁ Τελώνης ...
- Π.—Τί ἐπαθε, βρὲ Φασουλῇ, καὶ μόνος σου μαλλώνεις;
- Φ.—Ουαί υμίν, ὦ ἄνθρωποι ἐξώλης καὶ προώλης, οὐαὶ καὶ σοί, τῶν τελωνῶν ἐρημωθεῖσα πόλις, ὅρσε καὶ σύ, βρὲ Περικλῆ, δὴ φάσκελα 'στὴ μούρη...
- Π.—Γιατὶ μοῦ δίνεις ἄδικα πεντάλφαις, βρὲ γαῖδοῦρι; Καὶ ἂν μὲν ἐπταῖσα κ' ἐγὼ καθὼς καὶ ὁ Τελώνης, ἔχει καλῶς ... εἰδὲ ἄλλοιως γιατί μὲ φασκελόνεις;
- Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρὲ ἀδελφέ, ἡ φούχτα μου μὲ καίει ... Ουαί υμίν, ὦ Γραμματεῖς, Τελῶναι, Σαδδουκαῖοι! οὐαὶ υμίν, τελώνια, λησταποδόχοι, πλάνοι, οὐαὶ, τελωνοφύλακες, ἀμακατῆδες, νάνοι, οὐκὶ υμίν, ὦ βασιλεῖς, οὐκὶ υμίν, ἐπαῖται, κακοῦργοι, ἀσυνείδητοι, τῶν φυλακῶν δραπεταί, Πραντζῆδες, Μαντζῆδες, φονεῖς, βρώμικαις, μούλοι, κηφηναριά, κανάγηδες, τῶν δούλων φαῖλοι δούλοι.
- Π.—Τί ἐπαθε καὶ δὲν 'μιλεῖς καθόλου καὶ σ' ἐμένα;

- Φ.—Ουαί κ' ἐμοί, βρὲ Περικλῆ, μὰ ὅρσε καὶ γιὰ σένα. 'Αλλ' ὅμως τρεῖς οὐκὶ καὶ σοί, πατρίς πεφνημένη, διότι βλέπω πῶς καὶ σὺ κατ' ἐνέργειαν, κατ' ἐνέργειαν, ὡς τὴν συκὴν τοῦ 'Ιωνᾶ τὴν ἀποξηρανθεῖσαν ...
- Π.—Βλέπω πῶς ἔχεις σήμερον πολὺ σπουδαῖον λύσαν.
- Φ.—Μοῦ ἔρχεται ντελέρειο, δὲν ξέρω τί μὲ πιάει ... οὐαὶ, Τρικούπη κύριε, οὐαὶ, ὦ Δεληγιάννη, οὐαὶ σοί, Σωτηρόπουλε, οὐαὶ σοί, Μολαίτη ...
- Π.—Τὸ στόμα σου καταστροφὴν τοῦ κόσμου προκηρύττει.
- Φ.—Οὐαὶ υμίν, Πρωθυπουργοὶ καὶ Ὑπουργοὶ φηγάδες, ρουσφετιῆδες βουλευταί, διαδόλου Μανωλάδες, Οὐαὶ, ὦ κόσμε ἀήλιε, γελοῖε, σιχαμένε, μωρέ, κουτέ, ἡλίθιε, τρελλέ, ξεμωραμένε, σὲ φτύνω, σὲ περιφρονῶ, σὲ κλαίω, σὲ οἰκτεῖρω ...
- Π.—Πάψε σοῦ λέω, Φασουλῇ, ἄλλέως θὰ σὲ δέσω.
- Φ.—'Εὐὸν μόνάχα, μασκαρά. νὰ μπαγλαρώνης ξέρεις ... καὶ ἂν μὲν ἐπταῖσα καλῶς, ἄλλέως τί μὲ δέρεις; 'Ετσάκωσαν, βρὲ Περικλῆ, ἕναν γνωστὸ Τελώνη...
- Π.—Βρὲ τί μοῦ λές; ...
- Φ.—Μὰ τὸ σταυρὶ, καθεὶς τὸ βιάται. Δέκα τὸν πᾶνε ἀπ' ἐμπρός καὶ 'πίσω ἄλλοι τότε καὶ ὁ Τελώνης φαίνεται πῶς δὲν θὰ τὴν γλυτῶν κ' ἀπὸ τὸν 'Αννα, Περικλῆ, 'στὸν Κοίτρα τῆς κ' ὁ κόσμος ὅλος δι' αὐτὸ μεγάλη ἔννοια ἔχει.
- Π.—Καὶ ποῖα εἶναι δι' αὐτὰ καὶ ἡ 'δικὴ σου γνώμη;
- Φ.—'Εγὼ δὲν λέγω τίποτα περὶ αὐτῶν ἀκόμη.
- Π.—Θὰ φᾶς στηλιτάρι, ἂν εὐθύς μὴ γνώμη δὲν ἐκφέρῃ;
- Φ.—'Εὰν μὲν ἐπταῖσα καλῶς, ἄλλέως τί μὲ δέρεις; 'Εγὼ 'στὰ ἰδιαιτέρα ποτὲ δὲν ἐπεμδαίνω κ' ὅ,τι δὲν εἶναι κτήμα μου γιὰ 'μένα εἶναι ξένο. 'Αν θές νὰ μάθης δι' αὐτὰ, μόνάχος τρέχα 'ρώτα, ἐγὼ σοῦ λέγω, Περικλῆ, ἀπλῶς τὰ γεγονότα.
- Π.—'Απόβαλε, βρὲ Φασουλῇ, τὸ πονηρόν σου ὕψος, μὴ θέλῃς νᾶσαι πρόβλημα, μὴ θέλῃς νᾶσαι γρίφο.
- Φ.—'Εγὼ 'στὰ ἰδιαιτέρα ποτὲ δὲν ἐπεμδαίνω, κ' ὅ,τι δὲν εἶναι κτήμα μου γιὰ 'μένα εἶναι ξένο. 'Αν τρῶνε τὸ δημόσιον πεντάρα δὲν μὲ μέλει, πολὺς ὁ μόσχος, Περικλῆ, καὶ ἄφθονον τὸ μέλι, λυποῦμαι μόνον ἀληθῶς ὅπου κ' ἐγὼ δὲν τρώγω...
- Π.—Γιὰ ὅλα τούτα ποῦ μοῦ λές θὰ σοῦ ζητήσω λόγο.
- Φ.—Βρὲ πῆγαινε 'στὸ διάβολο... σὲ ξέρω καὶ μὲ ξέρεις, κ' ὅσο τιμῶ τὸν ἄνθρωπον, ποῦ εἶναι ἀπλὴ χέρση, τόσο πολὺ σιχαίνομαι κ' οἰκτεῖρω κάθε βλάκα, ὅπου δὲν καταδέχεται νὰ ζῇ μὲ τὴν ἀμάκκα. 'Εργάζου καὶ κοπιάζε καθὼς καὶ τὸ μυρμηγκί, καὶ βγάξε, φίλε Περικλῆ, κ' ἀπὸ τὴν μύγα ζῆμα καὶ τοῦτο ἔχε ὡς ἀρχὴν 'στὸν ἄπαντα αἰῶνα... «τὸ καλοκαίρι ἀρπάξε γιὰ νᾶχῃς τὸν χειμῶνα.» 'Εὐὸν πτηνὸν τῶν οὐρανῶν δὲν εἶσαι, βρὲ κενέφτη, νὰ σὲ κυττάξῃ ὁ Θεὸς κ' ἐκεῖνος νὰ σὲ τρέφῃ, ἀλλ' εἶσαι ἄνθρωπος Ρωμηὸς καὶ πρέπει νὰ προσδεῖς πῶς ὁ Θεὸς σοῦ ἔδωσε τὰ χέρια γιὰ νὰ κλέδης. 'Ενὶ ὁμῆρ; ...
- Π.—'Εννόησα... ἀλλὰ γι' αὐτὰ σοῦ πρέπει ἕνα καλὸ μπαγλαρωμα νὰ βάλῃς καὶ 'στὴν τρέπη.

Τοῦ Τσιγγροῦ ἐπιστολῇ,
κατεπεύγουσα πολὺ.

Σὰς χαίρειν, διαδόντρου γυροί, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου κ' ἀφινέτην με ἡσυχὸ νὰ κάτσω εἰς ταῦτά μου. Ἐν φθάνουν ἄματις γιὰ σὰς, τὰ ὅσα ἔχω κάμη, ἡ φυλακαίς, τὰ θέατρα καὶ τὸ Γεροκομεῖο, κ' ὅσο ψωμί μοῦ φάτεν πολλαῖς φοραῖς χαράμι κ' ἐκαίνα ὅπου ἤδωκα 'στὸ 'Εθνικὸ Ταμεῖο;

Κ' ἐν φθάνουν ἄματις γιὰ σὰς καὶ οἱ χοροὶ ποῦ δίνω, μὰ θέτενε καὶ Δῆμαρχος τῶν 'Αθηνῶ νὰ γίνω, καὶ μὲ παρακαλῶνται σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ καὶ θές ἐν θέλεις, γάδαρε, μοῦ λέτεν, πῆς νερό, καὶ μὲς 'στὴ μέση βγάξετεν δουλειαίς μὲ φούνταις πάλι, ποῦ νὰ σὰς 'πῇ παππᾶς 'στ' αὐτὶ καὶ δῆκος 'στὸ κεφάλι;

Καὶ ἄλλα θέτεν τοῦ Τσιγγροῦ νὰ στήσεν παλούκια; καλὲ νὰ μὲ λωλάνετε γυρεύετον, κολουούκια; Ἐν φθάνουν τόσα βάσανα, ἐν φθάνουν τόσοι κόποι, καὶ τὰ ταξείδια τὰ συχνὰ ποῦ κάνω 'στὴν Εὐρώπη, μὰ νᾶχω καὶ τὰ λόγια σας καὶ τούτη τὴ μουρμούρα κοντὰ 'στοῦ Νικολάκη μου τὴ φοδερὴ φαγούρα;

Μ' ἐκάμετεν καὶ ἡ χασὰ Παρχακεὺ καὶ Τρέτη καὶ θὰ μὲ καταστήσεν γιὰ τοῦ Δρομοκατῆ, 'Η 'στὴν 'Ελλάδα βρίζομαι, ἡ πᾶς 'στὴν Εὐρώπη, ἔσεῖς, διαδόντρου 'Ελλήνες, μὲ πέρνετε κατόπι, καὶ βουλευτὴ τὴ μὴ φορά μὲ βγάξετεν μεγάλο καὶ πότε πάλι Δῆμαρχο καὶ πότε πάλι ἄλλο.

Καὶ πρέπει τέτοια πράγματα νὰ κάνετεν γιὰ 'μένα, γιατί, ἐν λείψῃ ὁ Τσιγγρός, θὰ ζήτεν σὰν τὰ βούδια, καὶ μόνο ξυλοκέρατα θὰ τρώτεν ὀσένα, ὅπου ἐμεῖς οἱ Χιώτηδες τὰ λέμε καυτουράδια. Κι' οὔτε τὸ 'Ισοζύγιο θὰ 'βρήτενε ποτὲ σας καὶ σεῖς καὶ ὁ Χαρίλαος καὶ ἐλ' οἱ βουλευταὶ σας.

Ἐν θέλω, μὰ τὴν τσάτσα μου, καὶ Δῆμαρχος νὰ γίνω, ἀλλ' ἂν ἐσεῖς μὲ κάμετεν, τὸ δέχομαι κ' ἐκεῖνο. Ἐν εἰμπαρῶ, διαδόντρου γυροί καὶ Μαραθωνομάχοι, εἰς ὅ,τι μοῦ ζητήσεν νὰ σὰς γυρνῶ τὴ ράχη. 'Εγὼ, καθὼς τὸ ξέρετεν, παιδιὰ σκυλιὰ ἐν ἔχω, καὶ μόνο γιὰ χατήρι σας σκατίζομαι καὶ τρέχω.

Εἶπα κι' ἐγὼ γιὰ κάμποσο ἀπὸ αὐτοῦ νὰ φύγω
καὶ στὴν Εὐρώπῃ μοναχὸς νὰ χουζουρέψω ἄλγος.
Ἀλλὰ τοῦ κάκου, ἐν ἴσχυϊ νὰ εὕρω ἡσυχία. . .
παντοῦ καὶ πάντα βάσανα. . . ἀλοί μου, τρὶς ἀλοί μου! . .
καὶ τῶρι θέτενε νὰ ἴμῳ καὶ μὲς στὴ Δημαρχία,
καὶ μοῦ ἐπιπλίσσατε γι' αὐτὸ τὴν κεφαλὴ μου.

Καὶ γράμματα μοῦ στέλλετον μεγάλα κάθε ἡμέρα
καὶ ὅλοι σας μοῦ γράφετεν νὰ ἔλθω αὐτοῦ πέρα,
κι' ἂν στὴν Ἀθήνα γρήγορα ἐν ἔλθω μὲ τὸ ζόρι,
γιὰ μένα θὰ ναυλώσετε ἐπίτηδες βαπόρι,
καὶ ὁ Τσιγγρὸς κατήντησε ἡ μὲν σας κουδέντα,
κι' ἐγὼ ἐν ξέρω τί νὰ ἴμῳ γι' αὐτὰ τὰ κοπιμμένα.

Μὴν παύετεν νὰ γράφετεν καλὰ γιὰ μένα τόσα
καὶ κάνετεν ὀλημερίς γιὰ τὸν Τσιγγρὸ καυγᾶ,
καὶ εἰς τοὺς ἄλλους λέτενε, ὅπου ἐν ἔχουν γρόσσα,
πῶς μόνο μὲ τῆς ἀπαυταῖς ἐν δάφουνε αὐγά.
Καὶ σὰ ἐν εἶμαι ἄματις τῶν Ἀθηνῶν δημότης,
μὰ λέγομαι σὶδρ Τσιγγρὸς καὶ εἶμαι πατριώτης.

Κι' ὁ Σοῦτσος κι' ὁ Καλλιφρονᾶς κι' οἱ ἄλλοι περιδρόμοι
ἴσως νὰ εἶναι γνωστικοί, καλοὶ καὶ γαλαντόμοι,
μὰ σὰ ἐν ἔχουν ἀπαυτὰ καὶ τοῦ Τσιγγροῦ τὴν κάσσα,
τὰ λάχανα οἱ ἔρημοι θὰ κόψουν καὶ τὰ πράσσα.
Καὶ κάθε ἄνθρωπος μὲ νοῦ θὰ ντρέπεται νὰ πῇ
πῶς εἶδενε στὰ χέρια τος ὁ Δῆμος προκοπή.

Ἐν θέλω, μὰ τὴν τσάτσα μου, καὶ Δήμαρχος νὰ γίνω,
ἀλλ' ἂν ἐσεῖς μὲ κάμετεν, τὸ δέχομαι κι' ἐκεῖνο.
Ἐγὼ ποτὲ γιὰ Δήμαρχος ἐν εἶχα καμμιὰ λόξα,
ἀλλ' ἂν ἐμίσησαν πολλοὶ τὸ ἔχειν καὶ τὸν πλοῦτο,
μὰ ἐν ἐμίσησε κανεὶς τὴ φήμη καὶ τὴ δόξα. . .
γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ, διαβόντρου γυροί, τὸ δέχομαι καὶ τοῦτο.

Νὰ καὶ τηλεγραφήματα,
αὐθεντικὰ μηνύματα.

Παρίσιοι.— Ὁ βασιλεὺς τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων
ἐκ Παρισίων ἔφυγε κι' ἐπῆγε εἰς Λονδίνον.

Ὁ βασιλεὺς ὠμίλησε πολλὰ γιὰ τὴν Ἑλλάδα
κι' ὅλοι τὸν συνεχάρησαν διὰ τὴν Μανωλάδα.

Λονδῖνον.— Χθὲς ἀφίκετο ὁ Σαλιάρ-Γιοῦγκ ἐκεῖνος,
κι' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος κι' ὁ νέος Κωνσταντῖνος.

Ὁ Σαλιάρ-Γιοῦγκ γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς παντοῦ ρεκλάμας κάνει,
πρὸ πάντων δὲ τῶν Ἀθηνῶν τὴ σκὴν δὲν ξεχάνει.

Καὶ εἰς τὸν βασιλέα σας καὶ στὸν Διάδοχό σας
εἶπε πῶς πρέπει ὁ Τσιγγρὸς νὰ γίνῃ Δήμαρχος σας,
ἀλλέως μὲ τὴ σκὴν σας θὰ στραβώθῃτε ὅλοι.
καὶ τότε ἐν θὰ εὕρετε τὸν δρόμο γιὰ τὴν Πόλιν.
Κι' ἐπιφυλάσσεται κι' αὐτός, ὅποταν ἐπιστρέψῃ,
τὸν πεισματάρη τὸν Τσιγγρὸ εἰς τοῦτο νὰ προτρέψῃ.

Ἀθημερόν.— Τοῦ Σαλιάρ-Γιοῦγκ τοῦ ἤλθε στενοχώρια
κι' ἔδγαλε τὰ τσουράπια του ἐμπρὸς εἰς τὴν Βιτάρια.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐὰν τοῦ Κλάρχ ἐξάκλωναις ζητῇτε κουβαρίστρας
γιὰ μηχανὰς τῆς ραπτικῆς, κυρίαις καὶ μοδίστραις,
ἀκούσετε τὴν συμβουλὴν τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου
καὶ τρέξετε στὸν Πειραιᾶ στοῦ Ἰορδανοπούλου.
Καὶ ὅποια πρώτη ἀπ' αὐταῖς τῆς κουβαρίστρας πάει
αὐτὴ θὰ κάμῃ, καθὼς λέν, τὸν ἀνεμο κουδάρι.

Εἰς τὸν δεσπότην θησαυρῶν καὶ στολισμῶν τσοῦτω,
ποῦ ἔχει ὄντως ἀφθονον καλλιτεχνίας πλοῦτον,
ποῦ στὰ στολῶν του ἐμπρὸς σασιτίζεις καὶ τὰ χάνεις,
καὶ μὲ τὰ μάτια σου τὰ τρῶς καὶ τὸ πουγγί σου πῆλιν,
στὸν Μάτφαρτ τὸν ἱακουστό, ποῦ γρήγορα ξεκάνει,
ὅς τρέξῃ ὁ καθένας σας χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ.
Δὲν εἶναι πλέον ἀκριδὰ τὰ ἐκλεκτὰ του εἶδη
κι' εἰς ὅλους εὐθηνότατα τὸ κάθε πρᾶγμα δίδει.
Στοῦ Μάτφαρτ πηγαίνετε τὸ πρῶτο μαγαζί
ἄνδρες, γυναῖκες, πλοῦσοι καὶ πένητες μαζί.

Εἰς τῆς Ἑστίας τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον
ἐν μέσῳ τῶν ἐδῶ κι' ἐκεῖ παντοδαπῶν βιβλίων
καὶ παιδικὰ δραματὰ θὰ βρῆς καὶ κομψοῦς
κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ γλαφυροῦ Κουτῖνη,
τὸ συνιστῶμεν δὲ κι' αὐτὸ ἐξ ὅλης μας καρδίας
ὡς χρήσιμον κι' εὐχάριστον γιὰ τὰ μικρὰ παιχιδί.

Ὁ κύριος Δημήτριος ὁ καὶ Δημητριάδης
ἀνηγορεύθη κατ' αὐτὰς κι' αὐτὸς Ἀσκληπιάδης,
δεχθεὶς συγχαρητήρια τῶν συγγενῶν καὶ φίλων
διὰ τοὺς τόσους κόπους τοῦ καὶ τὸν πολὺν τοῦ ζῆλον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα στὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυσιῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὰ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζίδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μὴ μάνδρα μὲ γαϊδοῦρια.